

Sygnatura akt: XI GC 20/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Paulina Lebowska

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2021 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Centrum spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

przeciwko **H. A.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 1.205 (jeden tysiąc dwieście pięć) złotych i 40 (czterdzieści) groszy od dnia 16 października 2018 roku do dnia 3 grudnia 2018 roku;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. oddala wniosek powoda o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 20/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 września 2020 roku powód (...) Centrum spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M. zażądała od pozwanego H. A. zapłaty kwoty 2.439,90 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot i dat:

- 1.234,50 złotych od dnia 12 grudnia 2016 roku
- 1.205,40 złotych od dnia 16 października 2018 roku.

Powód zażądał zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podano, że strony zawarły umowę dzierżawy a pozwany nie zapłacił dwóch faktur.

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 24).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (karta 31) pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od pozwanego, na jego rzecz, zwrotu kosztów procesu. Podniósł zarzut przedawnienia wcześniejszej z faktur, wskazał, że wszystkie z faktur opłacił choć tę ostatnią, faktycznie z opóźnieniem.

W piśmie (karta 41) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Wskazał, że otrzymał wpłatę ale w wyższej wysokości aniżeli sporna faktura, zatem z uwagi na faktyczny tytuł faktury oraz tytuł przelewu, należność zarachował

zgodnie z art. 415 § 3 k.c. Wskazał dalej na niewłaściwe uznanie długu, które przerwało bieg przedawnienia roszczenia w stosunku do dawniejszej z faktur.

Na ostatniej rozprawie pozwany złożył dowody zapłaty faktur.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Centrum spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M. zawarła z H. A. umowę dzierżawy numer (...) z dnia 1 marca 2015 roku. Wdzierżawiona była część budynku w M.. Umowę zawarto na czas nieoznaczony z jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia. Czynsz miesięczny miał wynosić 1.050 złotych i miał być powiększany o podatek VAT. Czynsz miał być płatny do dnia 10 każdego miesiąca na konto wdzierżawiającego.

Dowód:

- umowa, karta 9-10;

Wdzierżawiający wystawił faktury VAT

- z dnia 30 listopada 2016 roku na kwotę 1.050 złotych netto (1.291,50 brutto) numer faktury (...);

- z dnia 30 września 2018 roku na kwotę 980 złotych netto (1.205,40 złotych brutto) numer faktury (...);

Dowód:

- faktury, karta 11, 12

Wierzyciel wzywał dłużnika do zapłaty

Dowód:

- wezwanie z dowodem doręczenia, karta 13, 14, karta 44-46;

W dniu 3 grudnia 2018 roku H. A. dokonał przelewu na rachunek bankowy wdzierżawiającego, podany w umowie dzierżawy kwotę 1.291,50 złotych tytułem „f-ra 09/18”.

Dowód:

- dokument przelewu, karta 34;

H. A. dokonując przelewów tytułem czynszu dzierżawnego tytułował faktury w następujący sposób „F-ra 01/18, F. 02/18, F-ra 03/18, f-ra 04/18, f-ra 05-18, f-ra 06-18, f-ra 07-18, f-ra 09/18.

Dowód:

- dokumenty, karta 51-59.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne w zakresie roszczenia głównego, zasądzeniu podlegały wyłącznie odsetki za opóźnienie w płatności jednej z faktur.

Zgodnie z treścią art. 693 § 1 k.c. przez umowę dzierżawy wdzierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a dzierżawca zobowiązuje się płacić

wydzierżawiającemu umówiony czynsz. Zgodnie z treścią art. 699 k.c. jeżeli termin płatności czynszu nie jest w umowie oznaczony, czynsz jest płatny z dołu w terminie zwyczajowo przyjętym, a w braku takiego zwyczaju - półrocznie z dołu.

Powód dochodził zapłaty czynszu dzierżawnego z dwóch faktur, za dwa odrębne miesiące.

Roszczenie wynikające z faktury VAT numer (...) z dnia 30 listopada 2016 roku (karta 11) obejmująca płatność czynszu dzierżawnego za miesiąc listopad 2016 roku jest przedawnione. Roszczenie o zapłatę czynszu dzierżawnego przedawnia się po upływie 3 lat, jest to roszczenie okresowe (art. 118 k.c.). W sprawie nie doszło, wbrew twierdzeniom powoda, do uznania roszczenia, ewentualnego uznania niewłaściwego. Pozwany nie zapłacił spornej faktury w części. Czynsz miał być płatny do dnia 10 każdego miesiąca. Czynsz za listopad 2016 roku miał zatem być zapłacony do dnia 10 listopada 2016 roku. Roszczenie stało się wymagalne 11 listopada 2016 roku. Pozew złożono zaś 23 września 2020 roku (karta 15 koperta) a zatem po upływie 3 letniego okresu przedawnienia Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia (zarzut przedawnienia w sprzeciwie karta 32).

W zakresie czynszu objętego drugą ze spornych faktur, sąd ustalił, że sporna należność została uiszczona przez pozwanego po terminie. Druga ze spornych faktur (karta 12) opatrzona jest numerem (...) i dotyczy kwoty 980 złotych netto (1.205,40 złotych brutto) tytułem czynszu dzierżawnego za miesiąc wrzesień 2018 roku.

Pozwany przedstawił dowód przelewu na kwotę wyższą aniżeli wynikająca z faktury (karta 34) bo na kwotę 1.291,50 złotych. Nie jest wiadome z jakich względów wierzyciel wystawił fakturę na kwotę niższą aniżeli kwota czynszu umówionego (umowa karta 9 § 5 ust. 2). Wpłata pozwanego dotyczy zaś kwoty czynszu objętej umową. Wystawienie faktury, zgodnie z treścią umowy, nie było podstawą zapłaty. Zapłata uzależniona była wyłącznie od upływu okresu najmu. Co do tytułu faktury, odnosząc się do zarzutów powoda, dla sądu tytuł ten był jasny. Stanowił wersję skróconą numeru spornej faktury. Ta nosiła numer (...) pozwany zatytułował przelew jako „f-ra 09/18”. Istotnie tytuł nie dotyczy pełnej nazwy faktury, nie mniej jednak analiza wcześniejszych wpłat pozwanego (karta 51-59) wskazuje, że pozwany tak właśnie tytułował wcześniejsze przelewy a wierzyciel nie miał problemu aby odpowiednio zakwalifikować te wpłaty. Przede wszystkim wierzyciel w piśmie wyjaśnił lakonicznie (karta 41), że wpłatę zarachował „zgodnie z 451§3 k.c.” co uniemożliwia kontrolę tego, w jaki sposób zarachowano tę wpłatę, czy dokonano tego właściwie, czy w istocie istniała jakakolwiek zaległość. Sąd doszedł do przekonania, że na poczet ewentualnego innego roszczenia powoda, można było zarachować wyłącznie nadwyżkę wpłaty ze sporej faktury, należność główna podlegała zarachowaniu według wskazania dłużnika. Powód nie wyjaśnił z jakich względów sporna faktura, co do wysokości, nie odpowiada regulacji umownej.

Skoro zaś wpłaty dokonano po terminie (niesporne) zasądzeniu podlegały odsetki. Podstawę prawną orzeczenia o odsetkach ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, zasądzonych w pkt I wyroku, stanowi art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, zgodnie z którym w transakcjach handlowych- z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Pozwany sprawę wygrał niemalże w całości zasądzeniu podlegały wyłącznie odsetki stąd na zasadzie art. 98 k.p.c. i art. 102 k.p.c. nie zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)

3. (...)